

Tante wil dood

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitaal of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

© 2021

Auteur: Simon Versnel

Foto omslag: Tante Lydia eind jaren 20

Foto auteur: selfie

Dank aan Mirjam Vukman

Ontwerp: steenkamerdesign.nl

Drukwerk: New Energy Drukwerk

Herinneringen.

Toen alles echt helemaal voorbij was, werd ik nog een tijd lang in beslag genomen door alle gebeurtenissen. Dat was natuurlijk niet vreemd. We hadden een zeer intensieve tijd met elkaar doorgebracht, hoewel de persoon om wie alles draaide, mijn tante Lydia, daar zelf niet veel van gemerkt zal hebben.

Zolang je vaak spreekt over mensen die er niet meer zijn en van wie je veel hebt gehouden, hou je de herinneringen aan hen levend.

Je weet nog precies hoe iemand eruit zag, hoe iemand sprak, de klank van een stem, een manier van lopen, van bewegen, gebaren, een lach. Zelfs een geur kan bepalend zijn voor een herinnering aan een dierbare. Dit blijft echter niet zo. Herinneringen vervagen en, wat erger is, de persoon zelf lijkt te vervagen. Ineens realiseerde ik me dat ik niet precies meer wist hoe Lydia's stem klonk. Hoe haar gezicht eruit zag. Later heb ik dat ook gehad met mijn ouders en met goede vrienden of vriendinnen die er niet meer zijn. Dingen waarvan je nooit zou denken dat ze uit je bewustzijn kunnen verdwijnen, zijn er ineens niet meer en zelfs als je er moeite voor doet, kan je ze niet terug halen. Je wilt het niet, maar het gebeurt toch. Het is verdrietig en je voelt je er soms schuldig over.

Dit is met de beste wil van de wereld niet te veranderen. Alleen beelden, foto's of filmpjes kunnen ervoor zorgen dat mensen je bij blijven. Daarom omring ik me waarschijnlijk met foto's. Mijn huis hangt er vol mee. Waarom zou ik zoveel mooie herinneringen willen loslaten? Al die mensen en de bij hen behorende verhalen en avonturen maken deel uit van mijn leven en wat mij betreft moet dat zo blijven. Ook de minder mooie verhalen zijn belangrijk. Ze maken je tot wie je bent, ze maken je vaak sterker en dat is iets om te koesteren.

Van tante Lydia heb ik een prachtige foto in mijn slaapkamer staan. Ze is daarop te zien als de mooie, bijzondere, excentrieke vrouw die ze was. Soms, als ik er langsloop, geef ik haar een knipoog en dan denk ik aan ons avontuur dat niet makkelijk was, maar dat ik desondanks niet had willen missen.

Lydia.

Mijn tante Lydia was authentiek, excentriek, grappig, bijzonder. Ze was de enige en oudere zus van mijn moeder, met wie ze zeven jaar in leeftijd scheelde. Mijn lievelingstante. Als kind al voelde ik dat zij anders was dan de meeste familieleden die ik kende. Dat vond ik aantrekkelijk en het prikkelde mijn nieuwsgierigheid. Ik keek tegen haar op. Ze kleepte zich heel apart, kleurrijk. Behing zich met sieraden, gebuikte veel make-up, had altijd knalrode lippen. Ze had meestal een behoorlijk diep décolleté, waarover mijn broer, toen hij nog klein was, opschepte tegen zijn vriendjes: 'Mijn tante Lydia loopt altijd in haar blote buik'.

Ze was uitermate teatraal. Ik herinner me dat ik bij mijn ouders op bezoek was in Mallorca. Zij overwinterden daar en oom Ted en tante Lydia woonden er voor langere tijd. We maakten een wandeling met z'n allen en ineens, out of the blue, stond Lydia stil, keek op naar de blauwe lucht, spreidde haar armen en riep luidkeels uit: 'Vadertje, Vadertje, dank U voor al dit moois'.

Ook opvallend was dat zij vaak een pose aannam. Gewoon als ze met iemand stond te praten, maar helemaal als er foto's werden genomen. Ze plaatste dan, heel elegant, haar ene been voor het andere en

zette een hand in haar zij. Deze pose kon ze zonder nadenken te pas en te onpas direct tevoorschijn toveren. Mijn moeder noemde dat 'Standje C en A', waarschijnlijk met in haar gedachten de modefoto's van die populaire zaak.

Mijn moeder en ik moesten er altijd erg om lachen, maar mijn vader werd nijdig en zei dat hij haar een aanstelster, een actrice vond. Mijn vader was een eenvoudige man die zich niet anders voordeed dan dat. Hij vond het idioot dat iemand die hoegenaamd geen opleiding had genoten zich op welke manier dan ook in het middelpunt van de belangstelling plaatste. 'Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg', zei hij. Tante Lydia echter had er, ondanks haar gebrek aan scholing, geen enkele moeite mee om te doen alsof ze overal van op de hoogte was. Ze gedroeg zich dan ook tegenover mijn moeder als de oudere zus, die het allemaal beter wist. Ze gaf haar veel ongevraagde adviezen, zoals 'Je moet altijd omgaan met mensen van wie je beter wordt' en tegen iemand van wie je nog geld tegoed had diende je te zeggen 'We leven als vrienden, maar we rekenen als vijanden.'

Mijn moeder luisterde met een minzame glimlach naar haar, maar deed uiteindelijk meestal wat ze zelf het beste vond. Ze hield zielsveel van haar zus, met wie ze regelmatig contact had. Aangezien Lydia en Ted jarenlang een groot deel van het jaar in Spanje verbleven en mijn ouders daar gingen overwinteren, zagen de twee echtparen elkaar daar ook veelvuldig.

Dat was meestal heel plezierig, maar het was voor mijn moeder wel moeilijk om af en toe tussen twee vuren te zitten, mijn vader en haar zus.

'Die twee liggen elkaar helemaal niet. Lydia is vreselijk eigenwijs en denkt altijd alles beter te weten en hij pikt dat niet', zei ze daarover.

Toen Lydia en Ted op latere leeftijd weer terug in Nederland waren, belden de twee zussen vaak met elkaar, gingen soms samen winkelen en hoewel Lydia en Ted een heel ander leven hadden dan mijn ouders, ook hun financiële situatie verschilde behoorlijk, deelden ze toch veel.

Ik heb nooit geweten in hoeverre ze ook intiemere zaken uitwisselden, bijvoorbeeld over hun huwelijk en hun partners. Het contact was uitstekend en zeker vlak voor de dood van Lydia hebben ze heel veel met elkaar gesproken via de telefoon. Lydia wilde niet dat er mensen op bezoek kwamen, zelfs haar eigen familie niet. Ze had heel veel pijn en voelde zich niet goed en zelf wist ze natuurlijk al lang wat haar plannen waren, plannen die ze niet gedeeld had met haar zusje. Het was dan ook een enorme schok toen mijn moeder hoorde dat haar enige zus op sterven lag.